Ч. 237 Субота 21 жовтня (2 падолиста) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

При вчерашних доповняючих виборах з куриї громад сільских округа виборчого Бучач-Чортків вибраний послом до Ради державної на місце пок. ґр. Николая Воляньского п. Корнило Городиский 395 голосами на 422 голосуючих; контркандидат, Іван Знамирівский одержав 22 голосів, 5 голосів було розстріленних.

При виборі посла до Ради державної з куриї громад сільских округа виборчого Перемишль-Добромиль-Мостиска вибраний на місце пок. Антона Тишковского п. Павло Тишковский одержавши на 623 голосуючих 494 голосів; др. Іван Франко одержав 122 голосів, прочі були розстрілені.

Клюб консервативний Ради державної визначив яко кандидатів при маючих відбути ся виборах доповняючих до комісиї Палати послів для справи реформи виборчої ґр. Фалькенгайна і Клям-Мартініца на місце дотеперішних репрезентантів ґр. Гогенварта і кн. Шварценберґа.

У Відни радила через два дни скликана міністром справедливости анкета в справі реформи закона о стоваришенях зарібкових і господарских. В нарадах взяли участь з Галичини пп. Щепановский і др. Скалковский. Нараду відкрив міністер ґр. Ґляйспах промовою, в котрій зазначив, що дотеперішний закон вимагає конче реформи. Головними хибами дотеперішної орґанізациї стоваришень, опертої на згаданім законі суть за надто ризиковні операциї, схиблення в техніці банковій і хибне ведене лїсти членів. Внаслїдок того витичив п. міністер яко ціль реформи: 1) відповідне функционоване орґанів управляючих інтересами товариств; 2) витворене ясних відносин правних; 3) підпиране господарских задач правних; і 4) поліпшене становища вірителів стоваришень. П. Міністер уважає удержане обовязку реєстрованя за конечне, а автономію стоваришень за найголовнійшу засаду.

По тій промові приступлено до дискусиї над квестіонарем предложеним анкеті. Більшість знатоків заявила ся за утворенем фонду резервового для покритя страт, виходячих з білянсу, а против постанови в дорозі закона, щоби фонди резервові окремо складати. В справі поруки і поступованя конкурсового прихилили ся знатоки до внесеня радника секцийного Калля, щоби відступити від засади безпосередного судового позиваня Товариств вірителями, а дозволити лиш, щоби Товариство само на случай конкурсу виступало против поодиноких своїх членів. В справі отвореня конкурсу були гадки поділені; висказано же однодушно гадку, що на случай застановленя виплат має бути до звишки довгів знаходячого ся в ліквідациї Товариства отворений конкурс. Істнуючі приписи о праві властий полїтичних розвязувати Товариства, уважала більшість знатоків за вистаючі. По обговореню позіставших питань підніс Врабец потребу певних приписів законних о складаню рахунків, а Ґраніч подякував відтак п. міністрови за скликане анкети. Шеф секциї др. Краль іменем міністра справедливости, котрий не міг бути на оногдашнім засіданю анкети, подякував знатокам в імени міністра і потім закрито анкету.

Справа затверджения др. Люеґера, бурмістром Відня, займає нині всї парляментарні і позапарляментарні круги полїтичні. Дра Люеґера, проводиря віденьских антисемітів, або як они себе називають, антилїбералів, вибрано 93 голосами бурмістром Відня. В день вибору вібрало ся було перед ратушем віденьским множество народу і чекали на результат вибору. Поліция лиш з великим трудом могла удержати порядок на улицях. Нараз явив ся якийсь радний на бальконї і оголосив, що дра Люеґера вибрано 93 голосами бурмістром Відня. Присутні підняли грімкий оклик в честь Люеґера. Незадовго опісля вийшов сам Люеґер на улицю, а доокола него згорнула ся величезна товпа людий. Поліция мусїла тогди робити порядок; кінні поліцияни обступили Люеґера і так поміж товпу відвели его до недалекої ресталрациї, звідки він через вікно відклонював ся людем, що на улици підносили оклики в его честь. Аж коли люди трохи розійшли ся, сїв він з сестрою до карити і поїхав до парляменту.

Річ отже тепер така: Лїберали дуже противні Люеґерови, а так само і консерватисти. Розійшлась навіть була чутка, що нїмецко-консервативна партия в клюбі Гогенварта загрозила виступленем з клюбу і розбитем его, наколи-б Люеґер був затверджений на бурмістра Відня. Вість та однакож показалась неправдива, бо як тепер доносять з Відня, цїлий клюб консервативний єсть в сїй справі одної гадки. Також і антисеміти в парляментї, наколиб Люеґер не був затверджений, виступили би з рішучою опозициєю против Правительства. Як видко, справа затвердженя сталась досить дразлива і вплывая сильно на відносини в парляментї. Треба-ж ще додати, що й Угорщина ду-

---

11)

З ЧАСУ КОМЕТИ.

(Повістка з моравского села. — З ческого — А. Г. Сокола).

(Дальше).

Аж за хвилю відізвали ся придавлені голоси:

— Боже праведний!

— Тож я то казав!

— Аж тепер вже конець!

— Кара Божа.

— Добре то пан-отець приповідали!

— Ах, бідні ми люди!

І один по другім склонивши голову вертав в глубокій задумі з господи. Дехто й забув заплатити.

— Тілько чоловік має з того пожитку. Не клену, Боже відпусти менї гріх, але то вже до сто чортів — лютить ся шинкар.

А по хатах знов: — Чому не їш чоловіче, нї не говориш нїчого; що тобі стало ся?

— Ех, лиши мене!

— Ну, таж я тебе не укушу!

— Вже маємо, вже конець. Не довго ждали!

— Бога ради, чоловіче, говори! — кричить жінка цїла налякана а дїти видячи, яка мати блїда, а тато гнївний, починають плакати і ревіти.

— Тихо! — кричить на них отець. — Що є? Комета прийде. За тиждень вже тут буде. Розібє цїлий сьвіт. Так пише ґазета!

— Господи Боже! Куди ж ми подїєм ся, де ми бідні сховаємо ся?

— Нїгде. Розітре нас всїх на порох.

— І мого коника татуню? — питає малий хлопчина і починає на ново плакати.

— Ах, доле наша нещаслива!

І за пів години бігають цїлі громади людий і старих і молодих по цїлім селї сюди й туди без цїли і без думки.

Задержують ся і нарікаючи кличуть:

— Ви вже чули?

— Ах, Боже, що дїяти!

— Страшні річи!

— Цїле село немов би хто до гори ногами перевернув. І пси люто уїдають і виють і худоба по стайнях непокоїть ся, ревить, мечить і пищить, нїхто на неї не памятає, не дає їсти і не напуває.

А як всюди і все так і тут хлопцї окремо собі живуть.

Серед села на площи зібралось їх вже з пятьдесять і з величезним криком, сьміхом і пискотом бавлять ся в комету.

Десять їх зібрало ся в купу, всї полягали на землю — то земля. Знов до одного найбільшого причіпило ся з заду кількох малих, що раз менших і менших — то комета з довгим хвостом. І комета розбігає ся та ударяє собою в землю і повстає крик, сьміх, гамір.... Хлопцї тїшать ся і тїшились би довго аж пізно у ніч, коли-б не поліциянт, що розганяв їх палицею на всї сторони, та не матери, що кликали їх з погрозами до дому.

Страх, великий страх починає накладати на село свої тяжкі окови.

У Ваврів не було такого заколоту, від коли їх хата стоїть.

Ваврова лементить, бігає з комнати до кухнї, з кухнї на подвіре, до стаєн, до стоділ і знов до комнати.... Всюди злї знаки! Пес не хоче їсти, кітка саме нинї окотила ся, кінь в стайни розтратував крілика цїлком білого з чорною звіздою на голові, дївка упустила на землю тарелї, а замість цукру насипала до кави жменю соли — мій Боже, то-ж більше ніж честна, в Божій боязни вихована Ваврова може знести!

— Боже змилуй ся над нами. Ми будемо перші! Чоловіче, чоловіче, що ми наробили!

— Мовчи! Так зле чей не бу—де—

Але не доказав. Бори ся як хочеш, природа вкінци таки зажадає свого права і повага чоловіка в деяких хвилях пропадає, хоч була би й зелїзом скована. А у Ваврі було тілько нерішучости: кинь у него лише іскру страху, то вже цїлий горить полуміню тревоги. А забобони незвичайно впливають на слабодушного Вавру, котрий мимо цїлої своєї гордости і мимо волї не зумів укрити в собі ту внутрішну слабість, що при кождій подібній нагоді все обявляла ся.

вже противна Люеґерови, котрий нераз виступав против неї; а противні там не так самі Мадяри, як угорскі ліберали, прихильники і союзники німецких лібералів в нашій части монархії. Pest. Lloyd написав навіть оногди, що ніякий угорский міністер не важив би ся предкладати Короні до затвердженя на бурмістра такого чоловіка, котрий як др. Люеґер єсть противеньством джентльмена. Так отже стоїть тепер та справа. Як она рішить ся, годі ще нині сказати; але зачувати, що вибір Люеґера буде предложений Короні до затвердженя. Чи і о скілько єго затвердженє вплине на наші відносини парляментарні, то покаже ся мабуть вже за кілька днів.

Допис.

З Золочівщини.

(Село Переволочна і єго начальник).

В повіті золочівскім єсть село Переволочна, положене на обширних полях на рівнині. З полудневої сторони, недалеко села, від всходу далеко на захід, потягнув ся ліс ґрафа Баворовского. Земля там чорна і громошовата, легка до управи. То село має над 300 нумерів. Селяни там не суть ремісниками ані промисловцями; загально трудять ся рільним господарством і задля своєї пильности перевисшає тепер Переволочна добробитом і богатством не тілько всі села сусідні, але може і в цілім золочівскім повіті. Там можна сьміло сказати, що тече смалець по бородї кождому селянинови.

Тепер скажу хоч лиш в части, що єсть жерелом того добробиту. Ото пильність, дбалість, добрий приклад начальника громади. Начальником громади Переволочної єсть місцевий родич Г. Івахів. Був він попередних літ дяком в селї, потім вибрали єго війтом, а коли селяни пізнали єго вірність і дбалість о добро громади, вибрали єго вже четвертий раз на війта, і він до нинїшного дня щасливо урядує. За часів урядованя начальника громади Переволочної Івахова, не видів ніхто в селї карного післанця, як то по инших громадах і по місяцеви сидять в селї; не видно, щоби які волоцюги по господарях бушували, не замельдувавши ся у війта в селї; не видів ніхто і не буде видїти чужого чоловіка на роботї. Хотяй великі ґрунти має село Переволочна, то однако обробляє крім того ще й сусідні села і посїлости двірскі. До села Переволочної варто прийти подивити ся в часї жнив, на сїнокоси, сївби осїнної і на весну. Варто також подивити ся, коли честний начальник заповість день сплати податку або шарварок. Там голос начальника громади громом і там правдива дисциплїна, котра повинна по всїх селах так само як в Переволочній запанувати.

Правда, що в селї нема іно одна коршма, а то все старане війтове і длятого кождий селянин має все свій розум цїлий і знає, що робить. В селї Переволочній, не так як по инших селах поналїзало повно лихварів і точать людске здоровля і маєток, та в Бозї надія, що за часів урядованя Івахова їх і не буде. Тепер начальник громади Переволочна єсть війт над війтами і богач над богачами і таких війтів нехай Бог всеблагий народить богато, а не будуть люди вандрувати за море.

Ще много було би говорити за те село і за єго війта, та се иншим разом скажемо, а тимчасом прошу Вас сердечно Честний Редакторе любимої ґазети „Народної Часописи", помістіть тую дописӣ нехай сьвіт дізнає ся і за добрі порядки і добрих війтів по наших селах, бо й таких єсть у нас досить.

Іван Шах.

Перегляд полїтичний.

Є. В. Цїсар санкціонував закон ухвалений галицким Соймом в справі реґуляциї потоку Перегноївка разом з дописвами.

Дня 30 жовтня відбули ся в Празї доповняючі вибори радних до міскої ради. На 30 опорожнених мандатів вибрано 14 Старочехів і 13 Молодочехів а в трех случаях прийде до тїснїйшого вибору між двома молодоческими і чотирома староческими кандидатами. Після дотеперішних виборів мають Старочехи в радї міскій 46 а Молодочехи 41 радних на 90. Доси було Старочехів 48 а Молодочехів 42. Нїмцї як і попередного року вздержали ся від голосованя.

Новий кабінет француский під проводом Буржоа мають складати: Буржоа яко президент міністрів і міністер справ внутрішних, Рікар яко міністер судівництва і віроісповідань, Кавеняк яко міністер війни, Льокроа яко міністер маринарки, Бертельо яко міністер скарбу, Ґіє яко міністер публичних робіт, Месірерір яко міністер торговлї, Комб яко міністер для кольоній.

Туреччина побоюючи ся, що полки правильного войска, котрого стоїть тепер в Малій Азиї 23.000, не вистане до придавленя ворохобнї, колиб яка вибухла, покликала до оружя 50.000 правильного войска і 20.000 краєвої оборони.

Новинки.

Львів дня 1 падолиста 1895.

— **Є. Е. кн. Намістникова** вручили члени Виділу краєвого хорошо оправлену адресу, котра дня 6 м. м. підписали до Є. Ексцеленциї представителї Рад повітових і міст Львова та Кракова. Вчера в полудне представили ся Є. Е. кн. Намістникови члени Виділу краєвого, в котрих імени промовив заступник презеса Виділу краєвого п. Антін Хамец. Є. Е. кн. Намістник відповів на ту промову, що буде все підпирати всї заведеня і институциї, котрими заряджує Виділ краєвий і буде на дальше старати ся о удержанє добрих відносин між Намістництвом а Виділом краєвим, бо знає з власного досьвіду, яка важна річ єсть то спільне діланє обох найвисших властий в краю — Є. Ексцеленция приймав вчера перед полуднем також членів редакциї Gazet-и Lwowsk-ої і „Народної Часописи", котрих кн. Намістникови представив радник п. Креховецкий.

— **Ц. к. Намістництво** уділило презенту на опорожнену греко-кат. парохію цїсарского наданя в Ракові о. Савинови Теодоровичеви, дотеперішному пароховi в Синевідску вижнім.

— **Конкурс на рускі твори сценїчні.** Виділ краєвий оголосив конкурс на оригінальні чистим руским язиком писані твори сценїчні з обсягу драми, поважної комедиї і народних штук з співами або без співів, такого обему, щоби займили цїлий театральний вечер. Працї оголошені вже друком, як також представлені на якій небудь сценї, хочби навіть аматорскій, виключено від конкурсу. Покликана Виділом краєвим комісия конкурсова, зложена з лачностий добре обзна-

---

З голосним „Слава Ісусу Христу!" вступає до дому Ваврового нова особа.

То Франко Волицкий чоловік, котрого знає половина Моравиї. Волоцюга, що боїть ся постійного мешканя, що уникає всякої працї і в зимі та в лїтї живить ся лише тим, що випросить по жебрах — впрочім досить добрий чоловік, нікого не обидить, хиба що навприкрює ся кождому доси своїми просьбами, доки не дістане на склянку пива.

— Ще тебе тут хибувало! — кричить гнївно Вавра і відступає ся назад, бо Франко хоче поцїлувати єго в руку.

Але Франка не так скоро налякати.

— Приходжу як раз з Мариядель, татусю і матусю, від Пречистої Діви приношу вам благословеньство і отсей образок. Ну, сего року то було гарно — помолив ся за вас татусю і матусю, за кождого по два „Вірую", по сїм разів „Отче наш" і „Богородице Діво" —

Вавра мимохіть усьміхнув ся.

— А що там нового, Франку?

— Ох, злі новини, злі. Але не шкодить. Прийде комета. Дванайцятого в полудне прийде. Розібє сьвіт. Ет, що там; хто нїчого не має, тому добре. У мене нема нїчого — а з Господом Богом я вже помирив ся. Три рази причащав ся в Марияцель, в Мария Таферм і на Йосифберґу. Прийде комета дванайцятого о дванайцятій годинї. Не шкодить, я єї нї раз не бою ся — а вас прошу кречно на кватирку горівки; маю таку спрагу!

Кинули єму кілька крейцарів і вигнали єго з такою новиною до сто чортів.

Коли жиди були би з дурноватого Франка насьміяли ся; тепер єго оповіданє налякало їх.

— Отже і там вже о тім знають і там вже комета оголосила ся, ах, Боже! — лементїла Ваврова.

— Гм, щось оно мусить бути на тім! — бурмоче Вавра. — В ґазеті стоїть, в Мария-цель о тім говорять — ну, тай пан-отець не був би преці говорив на вітер!

І в душі бояв ся. Пригадав собі, що своєю ненавистию против слуг Божих нераз грішив.

Не міг вже найти спокою.

Вечер, коли принесли єму — як що дня — поливку, почав єї краяти ножем.

Кинув відтак і ложку, взяв шапку, стрільбу перекинув через рамя і скорим кроком пішов до ліса.

Стріляв завзято на кожду зьвірину, яку лиш бачив, але не застрілив нїчого і з порожними руками вернув пізно на ніч до дому.

Жінка лежала вже в постели, але не спала і лиш нарікала:

— Злі знаки! Наша сивуля страчена, перестала доїти ся. Боже, Боже, що то з нами буде?

Ані не воркнув і положив ся в постїль та затягнув собі перину аж поверх голови. За пять мінут прів як в парни....

А Франко Волицкий ледве що вийшов від пана бурмістра, не залишив відвідати і всїх инших сусідів та всюди розказував про комету. І мало людий в Пословичах спало тої ночи спокійно.

На Мезирцї довідали ся о страшенній, скорою погибилию грозячій кометі аж в понедїлок рано.

Зле було; і на Мезирцї, найгірше у Ганишаків.

Жиди, ті люди, котрих цїлий сьвіт переслїдує, і у всїм всюди кривдить, мусїли і тут відповідати своєю шкірою.

— Ганделес! — прийшов старий Абрум в полудне до Ганишаків — ганделес! Продайте старе залїзи, мосїж, ріги, продайте скоро, бо прийде кимети і розбиває всьо на тріску —

Але в однїй хвили летїв вже за двері.

— Ще тота жидівска голота буде з нас насьміватн ся! Дам я тобі кимети і старе залїзи!

— Ах, що то всьо поможе! — нарікала Ганишакова. — Атже ти тому всьому винен, Бартку —

— Не говори і не гнївай мене!... Я й так не знаю, де менї голова. Подумай лише, що говорять в селї: що той проклятий Йосиф Вавра вже майже два роки знає ся з нашою Марисею і Бог знає, коли він з нею сходить ся, а ми як сліпі і глухі не бачимо, що дїє ся, не чуємо, що злі язики оповідають — ось оно що!

Втім війшла Марися до комнати.

— Говори, Марисю, і скажи правду: брешуть ті люди, що кажуть, немов ти вже від давна знаєш ся з тим пословицким гільтаєм, чи говорять правду?

Марися крикнула з перополоху, почервенїла як рожа, почала трясти ся і плакати та не могла нї слова промовити.

— Га! — крикнув отець зі злостию, отже то таки правда, ти —

І з лютостию біг до неї і підніс на неї руку.

— Бартку! — крикнула налякана жінка, випустила мошонку з льотерийними картками, котру заєдно держала в руцї і одним скоком була коло дочки, щоби єї захоронити перед батьковим гнївом.

Мартин, що доси несьміло ховав ся поза комин з глупковатим усьміхом, підоймив мошонку і висунув ся тихцем до кухнї.

— Дістане, дістане, добре їй так, на що

комлених з рускою літературою, порішить більшостию голосів і признасть визначені нагороди, а то одну в висоті 250 зр., другу в висоті 200 зр., а дві по 150 зр. На той конкурс надіслано 15 сценїчних творів різного рода, а Видїл краєвий постановив переслати їх тепер товариству „Руска Бесїда" у Львові, котре має займити ся розділом праць між членів конкурсової комісиї. Члени займуть ся оцїнкою придїлених їм творів, а в грудни с. р. відбуде ся в Видїлї краєвім під проводом Маршалка краєвого засїдане, на котрім обговорить ся подрібно твори і наступить признане нагород. Нагороджені твори стануть власностию товариства „Руска Бесїда" у Львові з виключним правом представленя їх на сценї.

— Вистава пчільничо-огородничa відбула ся в Калуши. Як на калуский повіт, котрого земля не конче придатна до плеканя овочевих дерев, представляє ся она дуже користно, виказуючи, що при добрій охотї дасть ся і в тім напрямі богато зробити. Першу нагороду, срібний медаль, одержав п. Йосиф Петрушевич, пенсионований учитель в Коровици, за 30 відмін грушок і взагалї за ревну працю около піднесеня садівництва в калускім повітї. Другу і трету нагороду, бронзові медалї одержали: п. Мар. Свобода з Ріпянки і о. Володим. Глодзиньский з Угринова. Похвальний лист одержав п. Франц Бережницкий з Бережниці.

— Снїг упав вчера пополудни у Львові і за кілька годин покрив грубою верствою дахи і улицї міста.

— Холера. Стан холери в краю з дня 30 м. м. представляє ся в такий спосіб: В повітї борщівскім в Мушкарові і в повітї чортківскім в Скородинцях полишило ся на дальше в лїченю по одній особі. — В повітї Каменецкім в Улашківцях занедужала 1 особа, умерла 1; в Радехові лишила ся з попередних днїв 1 особа недужа, занедужали 4, умерли 2, остають на дальше в лїченю 3 особи. — В Перемишли лишає ся в лїченю 1 особа. — В тернопільскім повітї в Буцневі лишили ся з попередних днїв дві недужі особи, умерла 1, лишає ся на дальше в лїченю 1; в Кривках остають ся на дальше в лїченю 4 особи; в Лучках була 1 особа недужа, занедужала 1, умерла 1, остає на дальше в лїченю одна особа; в Острові лишили ся з попередних днїв 4 недужі особи, занедужала 1, остає на дальше в лїченю 5 осіб; в Тернополи була 1 недужа особа, занедужала одна, одна виздоровіла, а 1 померла. — В повітї теребовельскім в Варваринцях остала на дальше в лїченю 1 особа, в Застїночах лишили ся на дальше в лїченю 2 особи; в Зубові так само. — Разом було з попередних днїв 21 недужих осіб, занедужало 8, виздоровіла 1 особа, померло 6, лишило ся в лїченю 22 осіб.

— Зручний обманець. Від кількох лїт перебував у Львові Еразм Монковский з Познаньщини, жонатий, отець кількоро дїтий, що нїчим постійно не займав ся. В своїм часї мав якийсь корінний склепик а тепер крутив ся коло ґр. Борковского, удаючи перед несьвідомими его повномочника. Перед кількома тижднями, користаючи з виїзду ґр. Борковского до Перемишля, став розпускати вісти, що ґраф потребує всїляких слуг. Між зголошуючими ся найшов ся також Михайло Ворок, котрого Монковский згодив від 16 жовтня до ґр. Борковского в Перемишли, беручи від него кавцию 100 зр., а в заміну даючи ему на забезпечене вексель. Підписали навіть оба умову в канцеляриї ґр. Борковского при ул. Сикстускій ч. 56. Але коли минув 16 жовтня, а Монковский зволїкав вислати Ворока до Перемишля, а крім того дізнав ся тойже також о инших згодженях до служби, дав знати о тім до полїциї і аґент полїцийний увязнив Монковского. При переведній ревізиї найдено у арештованого вексель на 500 зр. заосмотрений підписом ґр. Борковского і 18 купонів зелїзничих акций росийских. Яким способом дістали ся они до рук Монковского, викаже слїдство.

— Намірене самоубийство. Вчера о 9-тій годинї рано в домі під ч. 12 при ул. Осолиньских зажила швачка Емілїя Тешнер в самоубийчім намірі трохи розпущеної карболевої кислоти. Поготівле ратункової стациї привело єї до житя і відвезло до загального шпиталя.

— Торговля дївчатами. В краєвім Суді карнім у Львові відбула ся оногди розправа против торговцїв дївчатами. На лаві обжалованих засїла шайка: 30-лїтний Ліпа Штернберґ швець з Жовкви, Ізраїль Айзенблят маляр комнатний зі Львова, Хана Ганцель 19-лїтна швачка з Любіня, Я. С. Айсбунд 47-лїтний писар покутний львівский, Тавба Штернберґ 37-лїтна жінка головного обвиненого, Маєр Ферляґ 37-лїтний челядник кравецкий зі Львова і его жінка 50-лїтна Бруха Ферляґова. Всї они належали до зорґанїзованої спілки, однак слїдство викрило лише дві жертви сеї спілки: Рузю Пайєр і Мінцї Апфель. Обі дївчата без відомости їх опікунів намовила ся спілка до виїзду зі Львова нїби то до недалекого міста на провінциї для обнятя користної служби. Аж до хвилї умовленого виїзду передержували у себе підмовлених дївчат то Штернберґи то Ферляґи, там їх оглядано також дотично їх фізичних способностий. Виїзд мав виступити через Лавочне і Будапешт, однак полїция викрила цїлу справу і спільники дістали ся перед суд. По переведенім розправі суд засудив Л. Штернберґа на 8 місяцїв тяжкої вязницї, Айзенблята на 5 місяцїв, Тавбу Штернберґову на 3 місяцї, Хану Ганцель і Маєра Ферляґа на 2 місяцї і Бруху Ферляґ на 6 місяцїв тяжкої вязницї.

— Страшна пригода лучила ся вчера у Відни. Одинайцятьлїтна дочка служниці Зальцінґер хотїла обсушити облиту спіритусом одежу свого дволїтного брата, а що не знала, як то зробити, підпалила єї сїрником. В одній хвили полумінь обгорнула цїлу дитину, котра погибла страшною смертию. Дївчина зі страху утїкла з дому і доси не вернула.

— Повінь в околицях Люблянии і Загребу знищила майже весь сегорічний збір. Не лише вода поробила великі шкоди, але також усуває ся місцями земля і обривають ся скали. В однім місци обірвала ся величезна скала, що вже перше була розсїла ся від землетрясеня, звалила ся на гостинець і на кілька днїв спинила переїзд. Так само з Трієсту і Реки надходять вісти про повени і перерви в руху зелїзниць.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Зелїзниця льокальна Накшi-Нетоліц-Нетоліц місто зі стациями Рабін і Нетоліц місто як також перестанком Лїбейц і місцем до ладованя Радоміліц передана до прилюдного ужитку дня 28 жовтня 1895. Стациї Рабін і Нетоліц місто будуть отворені для загального руху, перестанок Лїбейц для руху особового і ладунків цїловозових, а місце ладованя Радоміліц тілько для наборів цїловозових.

Австрийский рух товаровий з зелїзницею Верра. З днем 1 падолиста 1895 не буде увзглядняти ся ріжниць курсу віднимаемих дотепер від цїн перевозу; від сего дня будуть зачислювані цїни перевозу без жадного потрученя.

Рух поміж Австриєю а Ліндав і Форарльберґом. З днем 1 падолиста 1895 увійде в житє нова тарифа часть друга, зшиток, 3 в котрій заміщено цїни єдиничні для перевозу збіжа, овочів стручкових, виробів млинарских зі збіжа і овочів стручкових, солоду, насїня олїйного і порожних, уживаних мішків в обороті з Галичиною і Буковиною.

Телєґрами

Відень 1 падолиста. Клюб консерватистів именував кандидатами до комісиї виборчої реформи на місце ґр. Гоґенварта кн. Шварценберґа, а на місце ґр. Фалькенгайна ґр. Клям Мартініца.

Будапешт 1 падолиста. Мінїстер рільництва ґр. Андор Фестетіч подав ся до димісиї.

Царгород 1 падолиста. Вірменьский патриярх одержав донесене з Мараш, що там без упину переслїдують християн. Він хотїв говорити о тім з вел. везиром, але его не приймили. В часї різнї в Бітліс упало кількасот Вірмен під ножами Турків.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

мене дурила і говорила: Мартинко! — тїшив ся Флїнта і злобно усьміхав ся.

Однако Марися уникнула кари.

В тім двері отворили ся і якась жінка вступала до комнати.

— Дай вам Боже здоровля, сусїдко Ганишакова!

Взяла єї за руку і відтягнула на бік.

— Я була в місточку; несу нумери з віденьскої.

— Нумери, де они?

— Тут! 53, 7, 42, 89, 1.

— Господи Боже! — крикнула Ганишакова і трохи що не упала. Але гнеть прийшла до себе і стала сьміяти ся. Відтак почала плакати — і знов скакала з радости і обіймала і дочку і мужа.

— Тїтка одуріла! — кликав Мартинок з кухнї і реготав ся.

— Що тобі жінко?

— Мамо, що робите?

— Тїште ся зі мною! Вкінци таки зглянув ся на нас Господь. Тїште ся, сьпівайте, танцюйте — терно маємо, терно на ривьский, чотири тисячі вісімсот риньских!

— Чотири тисячі вісімсот? — крикнув Ганишак. — Чи то можливо —

— Яке щастє! — радувала ся дочка. І в души виступали перед нею найгарнїйші образи будучого добра.... Але Йосиф був на кождім з тих образів.

— Деж моя мошонка? — крикнула Ганишакова і глядала по кишенях.

Нїгде не було нїчого.

— Де мошонка? — кричала налякана. — Де ви єї поділи?

І немов божевільна бігає сюди і туди і кричить переразливо.

— Мошонка, де мошонка?

— Тут, тїтко!

Як скажена кинула ся на мошонку, котру їй подавав Мартин.

— А... де суть картки, де? Де ти їх подїв Мартине?

І вхопила его за карк.

— Пустїть, тїтко! Я їх всїх кинув в огонь, аби лїпше горїло!

Немов би єї чорти гнали, так скоро скочила Ганишакова до кухнї.

Але там вже не було нїчого лиш попіл....

Безпритомна упала на землю.

Вкінци привели єї до себе, але не могла нї слова промовити. Лише рукою грозила Мартинови і вiдганяла его від себе.

— Мартине! — відозвав ся дядько Ганишак, котрого цїла тота пригода сильно розворушила — Мартине з тобою у нас конець. Ти не надаєш ся до людий, хиба до дому божевільних. Не хочу мстити ся на тобі за то, що ми через тебе стратили тілько гроша — бо ти дурак, ти тому не винен. Але збери свої манатки і щезай менї з хати!

Але в тій злости тряс ся і трохи не кинув ся на Мартина.

— Так то все чоловік виходить на тім, як хоче женихати ся з жебраками! — бурмотїв Мартин висуваючи ся зі страхом за двері. — І ще їй піддобрюю ся і роблю з себе умисно дурня, лиш на те, щоби не боялa ся, а тут — чорт би тебе побрав!

І поволи пішов з Мезирки до Забродів. Але не на все. — Они собі то розгадають і завтра прийдуть по мене, тож очевидна річ! — потїшав себе. — Але я їм потім покажу!

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.